

bo bakljada po mestu, naslednji dan dne 6. avgusta bo ob 2. uri sprejem društev in tovarišev pri g. Kolencu v spodnjem mestu. Nato bo povorka po mestu in naposled na veselilni prostor, kjer bo velika gasilska slavnost. Dopoldne bo v tukajšnji škofijski cerkvi sv. maša zadušnica za umrle gasilce. Društvo se je aktivno udeleževalo v dobi minulega polstoletja pri 30 večjih in manjših požarih. Ima med svojimi tovariši tudi več odlikovancev, in sicer so bili v tej dobi odlikovani trije z zlato kolajno za zvesto 40letno delovanje v društvu, 8 pa s srebrno kolajno za 25letno delovanje. V dobi dolgih 50 let si je društvo tudi gmotno toliko opomoglo, da si je zgradilo ličen društveni dom, nabavilo poleg dveh ročnih brizgaln motorno brizgalno in še razno drugo potrebno gasilsko opremo. Opozarjamo vse gasilce in prijatelje gasilstva na to velicopomembno slavo.

Kazaki proslavljajo rusko ime.

Pred svetovno vojno smo kazake le malo poznali. Vedeli smo le, da so silno drzni jezdeci, a drugače so nam jih slikali kot surove, napol divje ljudi, ki v vojski ne poznajo nobenega usmiljenja. Ker je v bojih zoper boljševike bilo največ kazakov, je po boljševiški zmagi zapustilo mnogo kazakov Rusijo, ker bi jim sicer bilo šlo za življenje. Danes jih najdemo po celi Evropi in deloma tudi po drugih delih sveta. In resnici na ljubo moramo priznati, da so kazaki popolnoma drugačni kot so jih nam slikali Nemci; niso le pogumni, marveč tudi omikani, uljudni in verni ljudje.

Posebno znani so nam kubanski kazaki — džigiti. Džigit je tatarska beseda, pomeni v našem jeziku jezdec. In džigitovka je njihovo vratolomno kretanje na konjih, n. pr. kazak pobira, sedeč na konju, v najhujšem diru robce na fleh, se sklanja z glavo do tal, skače po konju, telovadi, stoji in drži zastavo v rokah itd. Pojejo svoje kazaške pesmi in plešejo svoje zanimive ples,

zlasti »lezginko«. Džigiti so gotovo najdrznejši jezdeci na svetu, zdi se, kakor da bi bili zraščeni s konji.

Več takih skupin džigitov od 6 do 12 mož in 6 do 12 konj pohaja zdaj po Evropi in Ameriki, polkovnik Elisejev pa ima pod seboj celo 25 mož in pripadajoče število konj. Potujejo iz ene države v drugo, od mesta do mesta, povsod dajejo svoje vratolomne predstave. Vse jih občuduje in prijazno sprejema od visokih vojaških činov do zadnjega siromaka. Ena taka skupina džigitov, ki se je organizirala leta 1922 v Jugoslaviji, je lani jeseni že obhajala svojo 10-letnico in je prehodila velik del Evrope. Povsodi so jo ljubezljivo sprejemali.

Na Ogrskem so se mudili tri leta — tam so našli v vsakem polku oficirje, ki so govorili ruski. Septembra 1. 1924 so v nekem mestu naleteli na poveljnika 7. ogrskega huzarskega polka, katerega so v avgustu leta 1914 pri mestu Gorodok ranjenega ujeli kazaki I. kazaškega polka. Ta je vse džigite povabil v svoj grad in z besedami: »To so moji rešitelji!« jih je predstavil svojim starišem. Huzarski poveljnik je našteval vse podrobnosti boja, v katerem je bila avstrijska divizija uničena, sam je pa ostal ranjen na bojišču. »Po boju ležim na polju«, tako je pripovedoval, »in čakam zverske obsodbe od strani kazakov. Spomnil sem se tebe, o mamica, in rad bi se bil skril v tvojem objetu. A prišli so in so me pobrali kubanski kazaki, dali so mi jesti in piti, ponudili so mi tobaka in belega kruha. Odpravili so me v oficirski zbor, kjer so me zopet pogostili.« Pri tem pripovedovanju je bil tako ganjen, da se je kar tresel. Potem je pripovedoval o svojem ujetništvu v Sibiriji in o povratku v domovino. Mati se je razjokala, oče pa je pil na zdravje hrabrih kubanskih kazakov in pogumnih huzarjev. Vesele pesmi in ples je poživila druba veselih džigitov in vrle ogrske rodbine.

V drugem mestu so džigiti prejeli v dar kindžal in dve kazaški sedli, kateri so jim Ogrji odvzeli v svetovni vojni.

Henko

Henkel-jeva soda za pranje in čiščenje je za namakanje perila neobhodno potrebna. Henko odloči vso umazanijo ter vam prihrani trudopolno predpranje. Pazite vedno na ovitek z znakom leva.

Imenitne predstave so imeli na Dunaju in v Gradcu. Listi so pohvalno pisali o kazakih in eden je priobčil celo pesem, zloženo kazakom na čast. V mestu Gmunden je bilo pet predstav in vseh se je udeležila hči bivšega cesarja Viljema II., Viktorija Luiza, soproga vojvoda Ernsta Avguština Braunšvajga. Po prvi predstavi so bili džigiti povabljeni v njeno vilo na obed, ki je bil pripravljen na ruski način.

Tudi v Nemčiji in v Franciji so imeli kazaki velike uspehe. Listi so mnogo pisali o njihovem junaštvu in o njihovi veliki spretnosti.

V Kopenhagenu na Danskem je bilo dne 13. junija 1931 zbranih na polju 35 tisoč oseb, ki so gledali drzno kazaško predstavo. Tam je bivala takrat velika

Smola je, če mislimo, da gre pred nami dober znanec in mu prijateljski potrkamo na ramo; ko pa se dotičnik ozre, vidimo, da je krojač, kateremu smo še dolžni na obleki.

Smola je, če hočeš gospodični uljudno robec pobrati, a ti v tistem trenutku hlače počijo.

Smola je, če kdo v svoji zamišljenosti vtakne gorečo smodko narobe v usta in se na jezik speče.

Smola je pa še hujša, ako bi kdo rad smodko kadil, pa je nima.

Smola je, ako moramo kaj plačati, pa smo denar doma pozabili.

Tako bo gozd v tem romanu pravzaprav »glavni junak«. Hubert niti ni najvažnejša oseba, le poročevalec je, naslov posodi.

Kos življenja, kakor se dogaja v gozdu — in v katerega zaide Hubert — to je vsebina tega romana.

Prvo poglavje.

O starem in novem domotožju, nato pa o različnih dománjih ljudeh.

Šele tri dni sem v tej hiši. Okrog in okrog mi je vse novo. Vsa pota se moram šele naučiti najti. Komaj štiri ljudi, ki sem jih srečal, poznam po imenu. Ničesar še ne vem o teh kočah in dvorih v gozdu, ničesar o njih usodi in prebivalcih.

Vse moram šele preiskati. Duh in srce bi imela torej dovolj opravka. Toda v teh treh dneh se mi je več ko enkrat zarežal dolgčas v obraz. Šele sinoči me je obšla velika bojazen, da ne bom strpel tukaj, in ko je stal mesec že visoko na nebu, sem stopil k oknu in pograbilo me je domotožje.

Ko sem bil še mlajši, sem več ko leto dni koprnel po neki daljni deklici, s tožno željo po njej, ki jo more imeti le mehkočutna mladost, s tesnobno žalostjo v srcu, z ugaslim, praznim sijem v očeh, da, često z grenkim okusom na jeziku in nekakim davljenjem v grlu. Tako hudo je bilo tisto hrepenenje! Ščasoma pa sem zbolel in vedel sem, da je le eno zdravilo zame — bližina prelube deklice. Tako sem odpotoval k njej, kakor hitro je bilo mogoče, in z vsako postajo, s katero sem ji prišel bliže, se je domotožje zmanjšalo, dokler ni umrlo v velikem, toda čudno nemirnem veselju.

Ko sem bil pri deklici in ko je bila tesnoba svidenja premagana, sreča prvih dni okušena in ko sva šla zvečer sama po mraku, se je tisto hrepenenje, tisto veliko domotožje zopet vrnilo. Deklica, ki je šla ob moji strani, se mi je nenadoma zazdela tuja in moje hrepenenje je iskalo drugo, ki jo je bilo vedno iskalo in ki — ni bila ta moja soseda.

In tiste druge nisem poznali

kneginja Olga Aleksandrovna. Povabila je džigite na obed ter jim je razkazala svoj vrt, jezero na vrtu in vse svoje gospodarstvo.

Tako širijo kazaki-džigiti slavo ruskega imena po svetu, ena skupina v tej,

druga v drugi državi. Toda kolikor moremo posneti iz njihovih listov, vlada v njihovih srcih silno domotožje po lepi domovini. Zato jim iz srca želimo, da bi prej kot prej zopet mogli napajati svoje čile konje v bistrem Kubanu!

Najveličastnejša proslava dveh jubilejev v Sloveniji.

Sprejem in pozdravi v soboto.

1900letnico Zveličarjevega rojstva in biserni mašniški jubilej nadškofa dr. A. B. Jegliča je proslavila Slovenija v soboto in nedeljo s sijajno manifestacijo ljubezni in spoštovanja do Kristusa in svojega toliko letnega nadpastirskega voditelja. Že vožnja jubilarja iz Gornjega grada do Ljubljane v soboto popoldne je bila dokaz, kako časti slovenski narod duhovnega očeta, ki je vladal 30 let svoje ljudstvo. Vse župnije od pričetka vožnje do Ljubljane so tekmovalle glede zmagoslavne sprejema in pozdrava sivolasega in toliko priljubljenega nadškofa. Na stotine mlajev je stalo ob cesti, povsod zastave, slavloloki, venci, cvetlice, otroci, odrasčeni in mladina z duhovščino so prihitali od vseh strani svojevoljno, da pozdravijo v gostih špalirjih vladiko, ki je desetletja naš narod vodil, zanj deloval, z njim trpel ter mu je še danes v visoki starosti ljubljani oče.

Ob prihodu nadškofa v Ljubljano je bilo mesto v zastavah, povsod ljudske množice, ki so pozdravljali burno slavljenca po ulicah in pred ljublj. stolnico, kjer so čakali nadškofa: vladike, infulirani cerkveni dostojanstveniki in vsa ljubljanska duhovščina. Pri izstopu iz avtomobila je izrekel jubilar tu kratko dobrodošlico ljubljanski vladika dr. Rožman. Po zahvali dr. Jegliča je bil slovesen vhod v cerkev, kjer je molil nadškof lavretanske litanijske. Po molitvah v cerkvi se je podal nadškof v škofijo in bil med potjo navdu-

šeno pozdravljen od udanih mu množic.

V soboto zvečer je priredila jubilar tu Pevska zveza v veliki dvorani »Uniona« slavnostni koncert, za katerega so bile razprodane vstopnice že začetkom tedna. Koncerta es je udeležilo poleg dr. Jegliča 12 škofov in zelo mnogo drugih odličnih osebnosti. Pri koncertu je sodelovalo okrog 350 pevcev ter pevk. Med koncertom je imel nagovor na biseromašnika predsednik Katoliške akcije dr. M. Krek. Po jedrnatem govoru je odmevala cela dvorana navdušenih vzklikov veselja, ljubezni in spoštovanja do vladike, ki slavi kot voditelj slovenskega ljudstva tako red in pomenljiv jubilej.

Glavna proslava v nedeljo.

Nedeljska proslava obeh jubilejev je bila gotovo ena največjih manifestacij, kar jih je doživela Slovenija, saj cenijo udeležence iz vseh delov naše domovine do 60.000. Že v soboto ponoči je došlo v Ljubljano več vlakov in med temi tudi 3 vlaki štajerskih romarjev na Brezje, ki so se tudi udeležili Kristusove in nadškofove proslave. V nedeljo od 7. ure naprej so se premikale cele procesije od ljubljanskega kolodvora proti Stadionu. Med pešci je bilo vse polno okrašenih vozov, kolesarjev, in vse je mnenja, da toliko pestrih narodnih noš še ni videla Ljubljana kakor tokrat.

Krog pol desetih so prišle v Stadion prve skupine narodnih noš, 100 parov in 120 zastav Marijinih družb. Nazad-

nje so prikorakale še druge narodne noše, okrog 1500, ki so zavzele ves prostor levo in desno od oltarja. Krog stopnic oltarja se je postavilo 5 godb, nekoliko više nad njimi so se zbrali pevski zbori. Na vsaki strani oltarja sta bili postavljeni dve tribuni za častne goste. Na desni strani za škofo ter cerkvene dostojanstvenike, na levi za predstavnike oblasti.

Pred pričetkom slovesnosti, ki je začela ob 10. uri, so se pojavili na tribuni kot zastopniki vlade trije ministri, ban in podban, kraljevi adjutant in razne druge odlične osebnosti.

Z jubilarantom so prišli v sprevedu in nato zavzeli častna mesta na tribuni tudi vsi v Ljubljano došli jugoslovanski škofje, tako zagrebški nadškof dr. Anton Bauer, belgrajski nadškof Ivan Rafael Rodič, uniatski škof Dionizije Njarađi iz Križevcev, ki je med našim ljudstvom vzbujal posebno pozornost, ker je imel mesto mitre, kakor jo nosijo naši rimskokatoliški škofje, na glavi po grško-katoliškem običaju krono, dalje mostarski škof Alojzije Mišić, šibenški škof dr. Jerolim Mileta, splitski škof dr. Kvirin Klement Bonefačić, dubrovniški škof dr. Josip Marija Carevič, krški škof dr. Josip Srebrnič, skopljanski škof dr. Janez Gnidovec, mariborski škof dr. Ivan Tomažič ter ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Iznad oltarja se je dvigal 9 metrov visok križ. Ob pojavu jubilaranta na slavnostnem prostoru je zadonela pesem »Biseromašnik bod' pozdravljen!« Ko so se polegli tisočeri in tisočeri glasni pozdravi, je spregovoril ljubljanski škof dr. Rožman. Prekrasni škofov govor so prenašali zvočniki, da so čuli vsako besedo razločno v najbolj oddaljenih kotih Stadiona. Vso slavnost pa je prenašal radio vsem onim, katerim ni bilo mogoče se osebno udeležiti obeh jubilejev.

Po govoru dr. Rožmana je daroval sivolasi jubilarant biserno sv. mašo.

Širite „Sl. Gospodarja!“

Kako sem poslednji čas svojega življenja hrepenel po gozdni samoti. Kakor jelen po čisti studenčnici, kakor preganjani po varnem zavetju, kakor otrok po materinem naročju.

Sinoči pa, ko je plaval mesec nad vrhovi jelk, ki stoje okrog mene in moje lične gozdne hišice, tako srebrn in lep, in ko sem slišal mirno dihanje spečih dreves, je takole v mesečini izpolnjene ljubezenske bližine — domotožje zopet prišlo in začel sem se bati, da pač tudi ta gozd ne bo tisto, kar naj bi mi bilo k miru.

Jaz kot človek iz velikega sveta sem se smejal svetobolju; toda hudo je, ker ne vem, za čim pravzaprav koprnim.

Za starim življenjem? Gotovo ne. Njegovo veselje sem moral poplačati z neumno zapravljenim denarjem, z bednimi očitki vesti, z izgubljenim zdravjem. Huje kakor najpodlejši oderuh me je ogoljufalo življenje, je za ceno svoje ničevosti terjalo milijonske obresti in jaz bedak nisem opazil, ali pa nisem hotel opaziti, kako nesramno sem bil varan, ampak sem vse, prav vse plačal.

Ali pa hrepenim po svojih prijateljih? Neki pesnik je rekel: »Žalostna je pesem, tista namreč o dobrih prijateljih.« Imel sem celo množico »prijateljev«. Večina so bili kratkočasni, sijajni tovariši pri igri, vinu in plesu; toda če je eden izmed njih odšel, ni pustil nikakršne praznote za seboj; prav lahko se je našel, ki ga je nadomestil. Potem jih je bilo nekaj, ki so me izkoriščali; bili so to siromaki, katerim naj bo odpuščeno. In bil je med njimi še eden, pobožnjakar, ki mi je venomer pridigoval o morali. Ta je bil med vsemi najbolj priskuten in zopr. Pomagal sem mu bil na noge, da je odšel, in sedaj se peča z menoj le na ta način, da mi dela sramoto. Štiri prijatelje sem imel: enega, kateremu sem se lahko vsega izpovedal in ki je vedno našel zdravilno besedo — ta je umrl — in drugega, ki je menil, da je bistvo prijateljstva v tem, da si poveš vselej nepopačeno resnico in ki mi je zato vsak dan in vsako uro oporekal in postajal surov. S tem se zabavam sedaj rajši pismeno. Tretjega je vrglo življenje daleč na

Resnice v pregovorih.

»Dež za solncem mora biti!« rekel je pijanec, ki se je vračal po noči domov in je v trenutku, ko se je luna skrila za oblake, padel v mlako.

»Čas vse rane zaceli!« Ta pregovor je čital imeniten zdravnik in pripomnil: »Torej je čas največji goljuf sveta, ker nam sicer rane zaceli, a naposled nas pa vendar — vse podavi.«

Zakonska sol.

Učitelj je obravnaval v šoli sol. Ko je začel govoriti o njeni uporabi pri soljenju jedil, vpraša nekega šolarčka: